

Publicerad 2007-07-07 20:08 av Svante Mattias

En av dem blev över. Att vänta på livet på en flygplats.

Gate 19A

"Hej! Pass och boardingcard tack." En snabb koll, Amsterdam 19:50, knappa in halsbandet, 799kr. Mannen med den fina kostymen och orakade hakan drar utan ett ord sitt Visakort, slår in koden och stoppar ner kortet igen. "Trevlig resa!" han tackar med ett leende, tar sin påse och går mot gate 19A.

"Amsterdam igen", tänker Lisbeth. Hon för statistik över alla resmål, naturligtvis en högst inofficiell och hemlig statistik. Hon jobbar på Landvetter flygplats i en Taxfree-butik, inte långt ifrån gate 19, utlandsterminalen. Hon gillar sitt jobb, butiken säljer smycken, parfym, tvålar, salvor, klockor och andra skönhetsprodukter och pinaler. Hon gillar det och har alltid gjort det. Hon brukar känna sig intresserad av produkterna och läser på om dem när de kommer till butiken. Hon har jobbat här i två år nu.

I två år har hon fört sin inofficiella statistik. De absolut flesta reser till Amsterdam, kanske för att KLM flyger från gate 19, men de flesta reser vidare från Amsterdam till något exotiskt mål. Det är mycket affärsmän. De brukar köpa någon parfym eller liknande. Just affärsmännen vet vad de skall ha, de väljer dyra märken.

De som skall på semester flyger så klart till Spanien. Dem känns igen ganska fort. De har lämnat kavajen hemma. De reser i en ledig skjorta eller till och med t-shirt. Det är ett märkligt fenomen det där, att flygresenärer är så välklädda, nästan som om man är på väg att göra något förnämt.

Lisbeth gillar förstås det där finkladda. Hon får ju själv ha kavaj och blus på jobbet. Säg den hemsamarit som får ha det. Det är stil på det här stället, det är klass.

Lisbeth växte upp i ett samhälle bara några mil från flygplatsen där hon nu jobbade. Hennes klasskamrater hade alltid fina kläder. De åkte på semester till Spanien, Kanarieöarna, Grekland, Thailand, Sydafrika, Zanzibar, Brasilien, Indien, Florida, California, Egypten, Italien, Marocko och en massa andra ställen. Lisbeth hade vart i Legoland en gång. Det var inte så mycket att skryta med. När de blev äldre började tjejerna i klassen sminka sig och hade smycken. Lisbeth hade inte så många smycken, hon hade ett par clip-ons som hon använde ett tag. De såg ut som guld tyckte hon då.

När hon gick ut gymnasiet så var hon som alla andra. Nu var hon äntligen färdig, nu kunde livet börja, hon skulle resa, hon skulle jobba på något häftigt café på något häftigt ställe, kanske bli bartender på Kreta eller nåt liknande, sen skulle hon bli bäst på nåt yrke och gifta sig och bli jättelycklig. Nu var hon 28, och jobbade i alla fall på ett häftigt ställe.

Den där utlandsresan blev det inte mycket av. Lisbeth har faktiskt inte ens ett pass. Det har aldrig varit nödvändigt att skaffa ett. Hon har fortfarande inte varit längre än Danmark. Det var tänkt att hon skulle ta Finlandsfärjan för snart fem år sedan, men fick influensa. Hon var med en pojkvän på Roskildefestivalen en gång. Det var roligt men de gjorde slut en vecka senare.

En ung man kom fram, han köpte en billig klocka, helt utan stil. Men den passade honom, han var också utan stil. En vit t-shirt, jeans och en svart ryggsäck, håret var kort och kammat men inte snyggt, hans glasögon var riktigt fula och ett par polisonger såg ut som om han var hämtad från 50talet. Han skulle till Kina. Varje gång en lite udda person kom in och handlade så började hon fantisera om vad han eller hon

skulle göra där. Hon dömde dem naturligtvis efter utseendet, nåt annat kunde hon ju inte göra. Fast hon visste att det var fel.

Den här killen såg ut som en vagabond. Kanske fick han bara ett infall att sticka till Kina i ett halvår. Kanske sa han upp sig från jobbet, sa till chefen ”Hejdå, jag drar till Kina ett tag.”

De gamla klasskamraterna umgås hon inte med längre. De är i en lite annan krets nu. De är mäklare, de äger företag och är chefer. Om hon av en händelse skulle träffa på någon av dem brukar hon säga att hon jobbar på Landvetter. Då kan man ju tro att det är ett mer spännande jobb. Fast det går ju lite i stöpet när någon av dem råkar komma förbi på väg till något affärsmöte på andra sidan jorden.

Lisbeth var singel nu. Hon hade egentligen tröttnat på att jaga den där kärnfamiljen. Man måste ju kunna försörja sig också. Barn och man får liksom vänta, hon har ju inte rest någonstans ännu. Allt får vänta tills hon kommer igång. Det kändes som om hon fortfarande förbereder sig för allt det där som skall börja när livet äntligen börjar.

Men en dag skall hon spara ihop pengar för att göra sin drömresa, då skall det vara hon som står på en flygplats i Singapore eller London eller New York och tittar på salvorna och parfymen. Hon skall botanisera bland halsbanden och örhängena. Det skall bli hon som förnöjt sparar en hundralapp på att köpa en skattefri likör för att sedan betala 60 kr för en kaffe och en kanelbulle. Det kommer att bli häftigt!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Svante Mattias med Poeter.se id #17341 innehar upphovsrätten